

тоя камень (сирѣчь на каменя на вѣрж-тѣ) щѣ созидаѣтъ Църквѣ-тѣ Ми, и врата-та адовы нѣма да ѣх одолѣѣтъ.“

На другия день Иисусъ Христосъ, като ся вършалъ въ Галилеѣ, срѣщнаѣлъ одного челоуѣка, по имя Филиппъ, комуто казалъ: „иди слѣдѣ мене.“ Филиппъ, като нашѣлъ Наѣанаила, казалъ му: „нѣмъ намѣрихмѣ Оногова, за когото сѣ писали Моисей и Пророцы-тѣ. Това е Иисусъ, сынъ Іосифовъ, отъ Назаретъ.“ — „Може ли да бѣде добро нѣчто отъ Назаретъ?“ казалъ Наѣанаилъ. — „Прѣиди,“ отговорилъ Филиппъ, „и виждѣ.“ Иисусъ Христосъ, като видѣлъ Наѣанаила, казалъ за него: „ето истинный Израилтянинъ, въ когото нѣма никакво лукавство.“ Тѣ думы удивили Наѣанаила; той попыталъ Господа: „Ты откъдѣ ми знаеши?“ Иисусъ Христосъ отговорилъ: „още прѣди, докѣ не бѣ ты повиыкаѣлъ Филиппъ, азъ тя видѣхъ подъ смоковницѣ-тѣ.“ Наѣанаилъ въ изумленіе-то си, воскликнаѣлъ. „Равви! (сирѣчь: учителю) Ты си Сынъ Божій, Ты си царь Израилескій!“ Иисусъ Христосъ му казалъ: „ты повѣрва само отъ това, гдѣто ты казахъ, че сѣмъ тя видѣлъ подъ смоковницѣ-тѣ, но ты има да видиши повече отъ това. Истинно ви говорѣхъ, отсега ще видите Ангелы Божіи да возлазятъ и да слазятъ на Сына челоуѣческаго.“

Іоаннъ Кръститель, като ся научилъ, че множество отъ народа ся стича да слуша ученіе-то Иисусово, со смиреніе казалъ: „сега ся испълни моя-та радость; Той трѣбѣва да расте, а азъ да ся смалявамъ. Оный, който е дошѣлъ отгорѣ, той е погорѣ отъ всичкы-тѣ. Него е испратилъ Богъ да възвѣщава думы-тѣ Му. Отецъ обыча Сына и всичко Му е далъ въ рѣцѣ-тѣ. Който вѣрва въ Сына, той има животъ вѣченъ; а който не вѣрва въ Сына, той нѣма да види животъ, но гнѣвъ Божій ще бѣде на Него.“ (Іоан. III. 27—36).